

Proloog

‘Elisabeth! Schiet nou op, want we komen écht te laat.’

Het zou me niet moeten verbazen. Als er iets is waar mijn zus om bekend staat, is het dat ze meer in haar spiegel kijkt dan op haar horloge.

‘Als we vandaag weer te laat komen, kun je het echt op je buik schrijven.’ Ik kijk ongeduldig naar de klok in het appartement dat we samen delen. Op dat moment komt ze eindelijk de badkamer uit. Ze draait een rondje en knipoogt naar me.

‘Britt, maak je toch niet elke keer zo druk. Je weet best dat ze niet zonder jou beginnen. Hoe zie ik eruit?’

Alsof ze een kopie van mij is. Dat is niet gek, aangezien we een eeneiige tweeling zijn. Niet alleen heeft ze net als ik blond haar, blauwe ogen en een slanke bouw, we dragen eigenlijk ook altijd hetzelfde: een spijkerbroek met een topje en een vestje. Het enige zichtbare verschil is het kleine moedervlekje dat zij naast haar oor heeft, maar dat zie je niet eens als haar haren loshangen.

‘En Britt? Misschien wil je me niet steeds bij mijn volledige naam noemen, want je weet dat je dan net als mama klinkt.’

Ik snuif. Ze grijpt elke kans aan om het in te wrijven dat ik maar liefst tien minuten ouder ben. Misschien ben ik inderdaad wel een beetje bemoederend soms, maar ik moet wel. Zonder mij zou ze in zeven sloten tegelijk lopen met haar motto ‘eerst doen dan denken.’

‘Nou, laten we gaan, aangezien je zo vreselijk veel haast lijkt te hebben.’ In het voorbijgaan grijpt Lies haar tas van de stoel en dan blijft ze bij de voordeur staan wachten, alsof zij niet degene was die ons net een halfuur heeft opgehouden.

1

Het is elke ochtend een drukte vanjewelste rondom onze woning, een van de vele personeelswoningen op het terrein van Lang en Gelukkig Land. Iedereen vertrekt rond dezelfde tijd naar het park, maar gelukkig hoef ik niet zoals de meeste werknemers het hele park door. Het theater waar ik elke dag mijn rol speel grenst namelijk zowat aan onze woning. Lies en ik lopen elke dag samen naar onze plekken.

‘Daar heb je Peter!’ roept Lies blij uit en ze vouwt haar handen om haar mond als een toeter. ‘Peter! Peet! Joe-hoe!’

Als de jongen niet reageert, fluit ze hard op haar vingers. Een schel geluid dat pijn doet aan mijn oren, maar ze bereikt er wel haar doel mee. Peter kijkt om. Als hij Lies ziet, breekt er een glimlach door op zijn gezicht en hij blijft staan tot we hem hebben ingehaald. Peter ziet eruit om door een ringetje te halen, met zijn golvende blonde haar dat scheef over zijn voorhoofd valt en hem een veel jongere uitstraling geeft. Peter is maar een jaar ouder dan Lies en ik maar hij ziet er minstens vijf jaar jonger uit. Hij heeft een zwarte jeansbroek aan, een hoodie van de park-musical en witte gympen. Hij grijnst naar mij, geeft me een boks en slaat zijn arm om Lies’ schouders als we gedrieën verder lopen.

‘Ik heb er weer zo’n zin in!’ zegt Lies, en wie zou er ook geen zin in hebben? Wij hebben de beste baan die je maar

kunt bedenken. Elk klein meisje droomt op een bepaald moment in haar leven wel een keer van wat voor mij nu dagelijkse kost is. Elk meisje wil wel een prinses zijn, en wij mogen het gewoon elke dag doen.

‘Ik heb er ook wel zin in,’ begint Peter, en ik weet wat er gaat komen, omdat hij dit elke dag doet. ‘Behalve dan misschien die meet-and-greets na de voorstelling,’ klaagt Peter, en hij trekt zijn neus op. ‘Elke keer die snotneuzen met hun vieze handen en half opgegeten ijsjes. En dan dat geroep om warme knuffels. Ik zou willen dat ik eens een keer kon zeggen wat ze konden doen met die warme knuffels van ze.’

Ik grinnik. Wat dat betreft heeft Peter het niet getroffen. Hij speelt een sneeuwpop, op de prinsesjes na een van de populairste figuren in het park. Maar hij haat kinderen. Hartgrondig. Ik kan me echt niet voorstellen dat er mensen zijn die hier alleen werken voor het geld, maar Peter is er één van.

‘Wees blij dat jullie alleen maar meet-and-greets hoeven te doen met de kinderen die bij de voorstelling zijn geweest!’

Lies lacht en ik weet dat ze gelijk heeft. Dat is precies de reden dat ik doe wat ik doe, in plaats van dat ik doe wat zij doet.

‘Jij bent er na een uur vanaf, ik ben er wel vier keer zo lang mee bezig.’ Ze trekt haar neus een stukje op alsof ze er net zo van walgt als Peter, maar ik weet dat Lies gek is op haar werk. Lies en ik spelen dezelfde prinses, alleen zing en speel ik in de parkmusical in het parktheater, terwijl zij in het park zelf kusjes, foto’s en handtekeningen uitdeelt aan kinderen die niet bij de musical konden zijn. We komen elkaar tijdens een werkdag nooit tegen, omdat

we niet op dezelfde plek werken en er nooit twee dezelfde personages tegelijk in het park mogen zijn, maar niemand zou het merken als ze eerst een van ons beiden tegenkwamen en daarna de ander. Ik grinnik.

‘Je zou het nog dubbel zo lang doen als het aan jou lag. Geef het maar toe,’ zeg ik. Als Lies knikt slaakt Peter een diepe zucht en hij wiebelt onrustig van zijn ene voet op de andere terwijl hij Lies loslaat en blijkbaar beslist dat hij niet langer kan wachten.

‘Hebben jullie het trouwens al gehoord?’ onderbreekt hij ons gesprek. Als Peter zo begint dan weet ik al dat er een goede roddel volgt. Lies en ik schudden ons hoofd. Tegelijk. Dat is een tweelingding. Peter wacht nog heel even om de spanning wat op te voeren.

‘Jasper is gisteren ontslagen. Hij moest meteen vertrekken, omdat hij blijkbaar een tijdje geleden een beetje handtastelijk is geworden bij de grote zus van een van onze kleine bezoekertjes. Daarom heeft het park in het diepste geheim een nieuwe zanger aangenomen die vandaag voor het eerst mee komt repeteren.’ Mijn ogen worden groot. Jasper ontslagen? En ik weet van niets? Jasper is – of beter gezegd was – mijn directe tegenspeler en als dit waar is, had ik toch minimaal verwacht dat van hem zelf te horen.

‘Zijn vervanger heeft in een of andere grote musical gespeeld dus hij kan echt wel zingen,’ zegt hij sussend.

O, nee... Een musicalacteur? Mijn ervaring met musicalacteurs in ons park is niet zo best. Ze doen vaak alsof ze alles weten en beter zijn dan iedereen. Dat wordt wat...

‘Iedereen verzamelen op het podium!’ schalt het door de gang als ik me even later om sta te kleden. Ook dat nog.

Daar zul je de mededeling hebben. Een beetje aan de late kant als je het mij vraagt. Als Peter het weet is half Lang en Gelukkig Land vast allang op de hoogte. Met een zucht draai ik mijn haar in een snelle knot en loop mijn kleedkamer uit. Het lijkt erop dat ik toch niet de enige ben die het nieuws nog niet gehoord heeft, want iedereen staat een beetje verward om zich heen te kijken.

‘Mag ik even jullie aandacht?’ Inge, onze regisseur, klapt in haar handen tot iedereen naar haar kijkt. ‘Misschien hebben jullie het al gehoord, maar Jasper maakt sinds gisteren geen deel meer uit van onze cast. Er is al een vervanger voor hem gevonden en ik hoop dat jullie hem allemaal zullen helpen alles zo snel mogelijk onder de knie te krijgen.’

Ze wenkt iemand die in de coulissen staat en als hij uit het donker langzaam het licht in loopt, snakken alle vrouwen – en ook een man of twee – tegelijk naar adem. En oké, dat kan ik nog wel enigszins begrijpen ook. De man die op komt lopen ziet eruit of hij net weggelopen is van een Chippendales-optreden. Razend knap, alsof hij een levensechte prins is. Zonder pruik, zonder opvulling bij zijn spieren, gewoon puur natuur. Helaas weet hij dat zo te zien zelf ook. Zijn zwarte shirt is net een maatje te klein waardoor het over zijn gespierde borstkas spant. Zijn haar zit zo perfect dat hij nooit een huis zou kunnen delen met Lies omdat ze dan ruzie om de spiegel zouden krijgen. Zijn gebit is zo recht en wit dat zijn tanden op een rijtje kauwgoms lijken. Al zou ik het proberen, zelfs ik kan hier geen onvolmaaktheden aan ontdekken. Hij knikt, bedoeld als een algemene begroeting. Dan doet hij zijn mond open.

‘Hoi, allemaal. Ik ben Benjamin. Ik luister ook naar

Benji, maar ik geef de voorkeur aan Ben. Ik hoop dat we elkaar de komende tijd beter zullen leren kennen en ik hoop op een fijne samenwerking. En dat jullie een beetje geduld met me hebben als ik jullie namen even niet weet of problemen met mijn tekst heb. Deze rol kwam namelijk nogal onverwacht voor mij.' Hij strijkt met zijn hand door zijn haar en zijn mondhoek gaat een beetje omhoog in een jongensachtige grijns.

Aan het gefluister achter me te horen valt hij in de smaak. Ik kijk om me heen op zoek naar Peter, maar die is nergens te bekennen. Je zou denken dat hij hier bij had willen zijn om 'ik zei het toch' in mijn oor te fluisteren en zichzelf te verkneukelen over het feit dat hij het als een soort juicекanaal al wist voor de rest van ons. Hoewel ik daar niet van sta te kijken, want in de wandelgangen wordt de naam 'Peter' al eeuwen genoemd als het over de scharrels van Jasper gaat, maar niemand durft het hem op de man af te vragen en ik voel me niet geroepen me in zijn privéleven te mengen.

'Ik weet zeker dat iedereen je met open armen zal ontvangen.' Inges stem haalt me uit mijn dagdroom en dan wijst ze naar mij. 'Dit is Britt. Zij zingt en speelt de vrouwelijke hoofdrol en ze weet alles van elke rol hier. Je zou haar moeder-overste van de voorstelling kunnen noemen. Misschien kunnen jullie voorlopig samen met elkaar optrekken tot je een beetje gesetteld bent en overal de weg weet. Je kunt in elk geval met al je vragen bij haar terecht.' Zonder af te wachten of iemand nog iets wil zeggen wappert ze met haar handen. 'Als iemand nog iets tegen Ben wil zeggen, ga je gang. Zorg dat hij zich welkom voelt.'

Dat is makkelijker gezegd dan gedaan, vooral omdat

Jasper erg populair was en niemand afscheid van hem heeft kunnen nemen. Het zou me niets verbazen als de mensen die niet op de hoogte zijn van de reden van het vertrek van Jasper het Benjamin kwalijk nemen. Alsof Inge mijn gedachten kan lezen draait ze zich om.

‘Mochten er nog vragen zijn dan weten jullie me te vinden. Ik ben in mijn kantoor en ik vertrouw erop dat het helemaal goed komt. Laten we vooral Ben hier niet de schuld van geven, want hij is degene die ons komt helpen en niet andersom.’ Daarna beent ze met grote stappen weg, terwijl Ben nog een beetje onwennig om zich heen kijkt.

Ik zucht. Er zit niets anders op, want niemand anders doet iets. Ik steek mijn hand uit. Als het dan toch moet, dan moet ik er maar het beste van maken. En wie weet verrast deze Benjamin me nog.

‘Hoi, Benjamin. Ik ben Britt. Wil je een rondleiding, of wil je een voorstelrondje langs de kleedkamers? Of wil je misschien liever eerst wat teksten doornemen, want ik denk dat het de bedoeling is dat je al snel het podium op gaat, of niet soms?’

Hij haalt zijn schouders op en slaakt een geïrriteerde zucht bij het horen van zijn volledige naam. ‘Zeg maar liever Ben, hoor. Laten we maar beginnen met dat voorstelrondje dan, daar zie ik het meest tegenop. Die Jasper was best populair toch?’

Ik denk even na. ‘Ik denk dat je dat wel zo kunt zeggen. Maar of dat om zijn sprankelende persoonlijkheid was weet ik niet. Volgens mij heeft hij elk meisje in het park wel gehad en ook een aantal van de mannen, heb ik gehoord. Niets mis mee, hoor, en hij deed zijn werk prima, maar hij was niet zo heel kritisch wat zijn bedpartners

betreft.' Ben kijkt me aandachtig aan en dan pas realiseer ik me wat ik gezegd heb. Ik voel mijn wangen rood worden. 'Nee wacht, niet elk meisje. Mij niet, hoor! Hij was mijn type niet.' Ben lacht alleen maar en snel loop ik voor hem uit. 'Ik zal je straks aan mijn zus voorstellen, voor nu lijkt het me verstandig dat je je alleen concentreert op je directe tegenspelers. We zijn met zoveel.'

In elke kleedkamer is het hetzelfde liedje: 'Dit is Ben, maar dat wist je al, en Ben komt even kennismaken.' Dan volgt er een kort ongemakkelijk gesprekje, waarna er een nog ongemakkelijker moment volgt waar ze hem de hand schudden, een boks geven, of – in het geval van mijn toneel-zus – een knuffel geven. Ik denk dat hij van de helft van de mensen al niet meer weet hoe ze heten als we de laatste deur achter ons dichttrekken.

'Was dat nou je zus?' vraagt hij, met een knik naar halverwege de gang waar de kleedkamer van mijn toneel-zus zit. Hij trekt een wenkbrauw op. 'Lijkt helemaal niet op je.' Ik kijk achter me terwijl ik doorloop. 'Dat komt omdat ze mijn zus spéélt in de musical. Ze is niet mijn echte zus. Je gaat deze zogenaamde zus de komende weken wel honderd keer zoenen trouwens. Mijn echte zus werkt in het park zelf, ze is een prinses in de parade en in het park. Daarom is ze hier ook niet, want die hebben een eigen kleedkamer en eigen ruimtes. Je zult het snel genoeg doorhebben. Lang en Gelukkig Land is verdeeld in verschillende delen en als je in het ene deel werkt, heb je in het andere deel niet echt iets te zoeken.'

Het kost Ben geen enkele moeite me bij te houden en als we uiteindelijk bij zijn kleedkamer stoppen ben ik bijna klaar met mijn relaas.

'Voor nu heb je wel genoeg indrukken, denk ik.' Ik

wacht af of hij nog iets wil vragen, maar het blijft stil en hij staart me alleen maar aan. Blijkbaar niet. 'Ik zal je alleen laten en als je nog vragen hebt, ik zit daar.' Met een sierlijke beweging wijs ik naar de deur tegenover die van hem.

'Lekker dichtbij,' zegt Ben.